

Ἑλισάβετ Ὑγροπούλου

Μέσα στά βαθειά γεράματά της, πάνω στά 85 της χρόνια, παρέδωσε τήν ψυχή της ἡ ὑπέροχη ἡρωίδα τῆς ζωῆς Ἑλισάβετ Ὑγροπούλου.

Ἐζησε στιγμές εὐτυχίας, δούλεφε σκληρά, ταλαιπωρήθηκε, μέ ἀσάλευτη ὅμως πάντα τήν πιστη στά ἰδανικά τῆς ὠραίας ποντιακῆς ζωῆς.

Γεννήθηκε στήν Ἴμερα τοῦ Πόντου τό 1881. Ἀνῆκε στό γένος Γαραμφίδη. Οἱ παιδικές της ἀναμνήσεις ἀπό τήν γενέτειρα, τῆς ἦταν ἡ ἐλπίδα καί ἡ χαρά τῆς ζωῆς.

Στή Ρωσία, ὅπου παντρεύτηκε, στάθηκε δίπλα στόν σύζυγό της Ἀπόστολο ἀγαπημένη συντρόφισσα καί συνεργάτιδα στίς διάφορες δραστηριότητές του. Στό Αἰατερινοντάρ δημιούργησαν μέ τό μόχθο τους ἕνα πελώριο ξενοδοχεῖο καί ἐστιατόρειο μαζί.

Ἀλλά ὁ πλοῦτος ὄχι μονάχα δέν τήν ἔκανε ὑπεροπτική καί ἀλαζωνική, ἀντίθετα τῆς ἔδωσε τήν εὐκαιρία νά ἀποκαλύψῃ τόν αἰσθηματικό της κόσμο. Τό 1912 ἐγκαταστήνεται οἰκογενειακῶς στήν Ἴμερα. Χτίζει καί ἐδῶ σπιτι.

Στό δοξασμένο μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τῆς Ἴμερας ἀφιερώνει ἕνα σωρό πολύτιμα δῶρα. Ἐνισχοῦσε τό ταμεῖο του συχνά μέ χρήματα καί παρέδιδε στήν Ἡγουμένισσα κάθε τόσο δοχεῖα ὀλάκερα μέ ἐλαιόλαδο.

Ὅταν ἡ ἑλληνική κυβέρνηση ἔκαμε τόν ἔρανο λίγο πρίν ἀπό τόν ξερριζωμό, ὅπου ἐκαλοῦντο νά προσφέρουν καί Ἕλληνες τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἡ Ἑλισάβετ Ὑγροπούλου προσέφερε μέ πολύ προθυμία ὅλα τά πολύτιμα χρυσαφικά της.

Ἦρθε στήν Ἑλλάδα τό 1937 καί ἐγκαταστάθηκε στό Κιλκίς. Ζοῦσε εὐτυχισμένη μαζί μέ τό γιό της Βάνια Ὑγρόπουλο. Ἦταν στ' ἀλήθεια τό θεμέλιο τοῦ σπιτιοῦ. Τά ἐγγόνια της ἐμεγάλωναν μέ τίς σοφές ὁρμήνειες της.

Ἡ σεβαστή γερόντισσα κρατοῦσε τίς ποντιακές παραδόσεις πιστά. Τήν συγκινοῦσαν πάρα πολύ ὅλες οἱ ποντιακές ἐκδηλώσεις. Ἐἶχε φοβερή μνήμη, πού ἀποτέλεσε πολύτιμο κεφάλαιο γιά τούς ποντίους λαογράφους, οἱ ὁποῖοι ἀρκετές φορές συζήτησαν μαζί της καί πῆραν ἀπό αὐτήν πολυτιμώτατα στοιχεῖα σχετικά μέ τήν ἠθογραφική ζωή τῆς γενέτειράς της.

Στήν Καλαμαριά, ὅπου διέμενε στά τελευταῖα μαζί πάντα μέ τόν μονάκριβό της γιό Βάνια, δοκίμαζε ἔντονη συγκίνηση, γιατί ζοῦσε διαρκῶς μέσα σέ καθαρά ποντιακό περιβάλλον.

Τόν 'Οκτώβριο ή 'Ελισάβετ 'Υγροπούλου άφησε τή ζωή, χωρίς να σβήση τις νοσταλγίες της για τήν ιδιαίτερη πατρίδα της "Ιμερα, αλλά και τόν καύμό της για τήν ξηνητεμένη της κόρη, τήν πολυαγαπημένη Ρεοζήλη, πού έμεινε στη Ρωσία. 'Ασίγαστος ήταν ο πόθος της για τά δυό παιδιά της, 'Αθανάσιο και Γεώργιο, πού χάθηκαν στη Ρωσία. Πέθανε μέ τό μοιρολόγι στά χείλη.

'Η τελευταία της έπιθυμία ήταν να τήν θάφουν στό Πανόραμα, όπου διαμένουν οι περισσότεροι ήμεράϊοι. Έτσι και έγινε.

Στόν τάφο της μάθε τόσο βρέχουν τά δάκρυα εύγνωμοσύνης των έγγονών της, τής νύφης της, μά πρό παντός του άγαπημένου γιου της, σκηνοθέτη και καλλιτέχνη του Ποντιακού θεάτρου, Βάνια 'Υγρόπουλου. 'Η αγάπη τους, αλλά και όλων των φίλων και γνωστών, πού τήν γνώρισαν, θά κρατή πάντα θερμή τή μνήμη της, πού θά μείνη αιώνια.